

120129 Fjärde söndagen efter trettondagen Evelina Johansson

Jesus är vårt hopp. 2012 årg 1

Vi är inne i en underperiod i kyrkoåret. Flera söndagar på raken staplas under efter under på varandra: vin, botade officerstjänare, åtgärdad väderlek.

Det är väldigt logiskt:

Vi har nyss firat jul – festen för att Gud föds som människa. Snart ska vi ha fasta och påsk – det handlar varför gud blev människa. För att ladda upp för det kan det vara nödvändigt med den här mellanperioden när vi gång på gång påminns om vem Jesus faktiskt är, vem som föddes i stallet och vilken makt han har: för det är just det som så småningom ska göra påskens mysterium möjligt.

”Måste man tro på undren?” är en fråga som då och då blir föremål för diskussion på alla nivåer i kyrkan. Svaren och synpunkterna kan variera. Somliga säger att ja, det måste man. Andra menar att det inte är nödvändigt med motiveringen att huruvida Jesus kunde stilla stormar inte är ”det viktigaste” med Jesus. Det är viktigare att Jesus är vårt hopp t ex, som dagens tema lyder.

Man skulle kunna säga att frågan är felställd. Måste man ... är en helt orimlig fråga när det gäller tron. Det är lika orimligt som att fråga: Måste man gå i kyrkan varje söndag?

Det handlar ju inte om måste, utan om att när man känner Jesus och älskar honom vill man träffa honom, tala med honom och röra vid honom, mer än man vill något annat.

Och det handlar inte om måste när det gäller trossatserna heller; utan om att om Jesus är så viktig som vi säger att han är, då är det viktigt och intressant med varje detalj om honom, inte bara det som kan mejslas fram som det allra mest avgörande. Det går väl inte att känna till för mycket om Jesus? Som om överdos av Jesus vore farligt. Det ser vi ett konkret exempel på i dagens evangelium där St Markus berättar så detaljrikt. Det verkar inte troligt att någon skulle tycka att Jesus exakta placering i båten eller dynan under hans huvud tillhör det viktigaste i berättelsen. Ändå står det med – för att varenda detalj man kunde minnas om Jesus var- och är – värdefull.

Om man har svårt att tro att Jesus har makt över naturkrafterna, är en sak. Så kan det vara ibland. Men det är ingen mening att försöka lösa det problemet genom att säga att det inte är nödvändigt att tro just det. Ska jag varje gång jag känner mig skeptisk eller tvivlande ska bestämma mig för att den saken är oviktig, då kommer jag ganska snart att ha en tro som bara innehåller det jag själv kan bära upp – då är det jag och inte Jesus som är mitt hopp, och det är klen hopp, för mig i alla fall.

Ett annat vanligt försök att i all välmening befria andra eller sig själv från undrens börda, är att vilja förklara underberättelserna symboliskt. Om dagens berättelse kan till exempel säga att stormande vatten i gamla testamentet ibland representerar kaosmakter och att berättelsen därför egentligen vill berätta att Jesus har makt över kaos, inte över H₂O-molekyler

Det är inget fel alls med symboliska tolkningar av bibeltexter: nästan allt i Bibeln har en underliggande mening; detta var mycket viktigt för kyrkfäderna. Men det är inte detsamma som att den bokstavliga meningen inte finns eller saknar betydelse. Kyrkofäderna ägnade inte sällan mer uppmärksamhet åt de underliggande betydelserna. Det beror inte på att den bokstavliga tolkningen saknar betydelse, däremot var den kanske mer uppenbar och behövde inte lika mycket utläggning. Kyrkofädernas bibeltolkning var fyrfaldig – en bokstavlig betydelse och tre symboliska – men att sortera bort den mest uppenbara betydelsen var inget man ägnade sig åt.

Men att försöka begrava en besvärande bokstavlighet under lager av symbolik skapar ofta ett systematiskt problem. Om man ändrar det bokstavliga är risken stor att man, kanske oavsiktligt, råkar påverka också det symboliska.

Jesus stillar stormen, vågor och vind blir lugna □ Han har makt över naturkrafterna. Varför? För att han är Gud □

Symbolisk tolkning: Det kan storma också i vårt inre och i våra liv.

Svåras yttre omständigheter. Sjukdom, krig, relationer i familjen eller med vänner. Sådant kan locka fram skrällen: jag går under!

Stormarna kan också vara frestelser. Det finns så mycket att göra, att uträtta, att se, uppleva, tänka på i världen att vi lätt blir översköjda av det som av stora vågor. I sådan storm kan det vara svårt att hålla båten på rätt kurs – svårt att göra det som är rätt, svårt att göra rätt prioriteringar – det kan också leda hotande nära undergång.

Det var symbolisk tolkning. Slutsats: Jesus kan hjälpa oss också med sådana stormar. Varför? För att han är Gud.

Om det då å andra sidan inte är möjligt för Jesus att ha stillat stormen, bokstavligt talat, måste vi också då fråga oss varför det inte kan accepteras. Varför är det inte möjligt? Förmodligen för att ingen människa kan styra naturlagarna □ Jesus var inte Gud, utan bara människa.

Och vad får det för konsekvenser för hans möjlighet att hjälpa oss i våra nödsituationer?

Men om människan Jesus också är Gud, då kan han befälla vinden och få den att lyda – han var ju med den första vinden blåste.

Om människan Jesus är Gud, då är det också möjligt för honom att komma till undsättning när det stormar i våra liv.

Tricket för att åstadkomma någotdera är att väcka Jesus. Ropa till honom i all nöd. Paulus skriver i episteltexten om bönens makt. Det har stormat våldsamt i Paulus liv – han har med knapp nöd undgått att bli dödad, men har blev räddad trots allt.

Nu ber han församlingen i Korinth att de skall be för honom, för han tror att hans liv snart kommer att vara i fara igen. Paulus tro på bönens makt – att det lönar sig att väcka Jesus – är obetingad.

Den symboliska tolkningen är ofta nog så viktig. För de flesta av oss är det sällan vi hamnar i bokstavlig sjönöd. Kanske känns de andra varianterna av sjönöd mer angelägna. Men det luriga är att den symboliska tolkningen förutsätter den bokstavliga. Kan Jesus det ena kan han det andra, liksom. Det är nog faktiskt nog så lätt att lägga en sjö till vila än att hjälpa en människa motstå frestelser eller ge styrka i svåra prövningar.

Om en liten stund firar vi nattvard. Vi säger att brödet och vinet är Jesu kropp och blod och att de ger oss gemenskap med Jesus, syndernas förlåtelse och evigt liv. Måste man tro att det är Jesu kropp och blod på riktigt, kan man fråga?

Och återigen går det inte att hålla fast vid det bildliga innehållet samtidigt som man skakar loss det bokstavliga. Om Jesus inte kan ordna så att bröd och vin samtidigt är hans kropp och blod, kan han då ge någon syndernas förlåtelse och evigt liv? Skulle det vara lättare?

Problemet är inte egentligen när tvivel och skepticism ansätter oss. Problemet är när vi själva försöker lösa såna bekymmer genom att montera ner Jesus till ett format som är hanterbart för ett vacklande människosinne – det är som att försöka ösa en båt i full storm – ambitiöst, men hopplöst. Bättre då att väcka Jesus – han är vårt hopp. Bara han kan stilla stormar av oro och otro. Vårt hopp står till att han är den han har sagt och kan göra det han lovat – både bildigt och bokstavligt.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige ande, såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.